

ΛΑΚΗΣ Α. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Ἐπὶ τοὺς πλέον γνωστοὺς Θεσσαλοὺς δημοσιογράφους τῆς νέας μεταπολεμικῆς γενεᾶς. Γεννήθηκε τὸ 1926 εἰς Τρίκαλα. Υἱὸς τοῦ Μετσοβίτου συμβολαιογράφου Ἀναστασίου Κ. Κυριακοῦ. Ἀνταποκριτὴς τῶν ἀθηναϊκῶν ἑφημερίδων «Ἀκρόπολις – Ἀπογευματινὴ», «Βῆμα – Νέα» καὶ «Ἐλεύθερος Κόσμος», Δραστήριος μὲ κοινωνικὴν πνευματικὴν ἀκτινοβολίαν, εὐρισκόμενος ὡς δημοσιογράφος καὶ διανοούμενος εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν κάθε ἐκπολιτιστικῆς καὶ ἄλλης προοδευτικῆς κινήσεως μὲ κίνητρα πάντοτε εὐγενῆ καὶ ἀνιδιοτελεῖ.

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ Γ. ΤΣΙΚΡΙΚΗΣ

Πλοίαρχος Λιμ. – Ἀναπληρωτὴς Γενικὸς Διευθυντὴς, Ἀρχηγὸς Λ.Σ. Ἐγεννήθη ἐν Καρδίτῃ τὸ 1907. Μετὰ τὰς Γυμνασιακὰς σπουδὰς μετέβη εἰς Γερμανίαν, ὅπου ἔλαβε τὸ δίπλωμα Οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἐν συνεχείᾳ δὲ τὸ δίπλωμα Νομικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τὸ 1931 εἰσήλθεν εἰς τὸ Λ.Σ.: ὅπου ἐσταδιοδρόμησεν εὐδοκίμως, διατελέσας προξενικὸς Λιμενάρχης ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ ἐν Νέα Ὑόρκῃ, συμμετασχὼν αὐτόθι καὶ Οὐασινγκτόνι εἰς Διεθνή Ναυτιλιακὰ Συνέδρια, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΣ

Γεννήθηκε στὰ 1935 στὴν Ἀλεξανδρούπολη ἀπὸ γονεῖς καταγομένους ἀπὸ τὸν Ἄλμυρον Θεσσαλίας. Σπούδασε Νομικὰ στὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Ἐργάστηκε ὡς δημοσιογράφος στὸν «Ἀνεξάρτητο Τύπο» καὶ ἐν συνεχείᾳ στὴν «Ἀθηναϊκὴ» ὡς συντάκτης καὶ κριτικὸς βιβλίου. Εἶχε μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωση καὶ μίλουσε καλὰ Ἀγγλικά, Γαλλικά καὶ Ἰταλικά. Ἐπίσης διάβαζε Γερμανικά καὶ Ρωσικά. Βρῆκε τραγικὸ θάνατο στίς 19 Ὀκτωβρίου 1964 ἀπὸ Ἀμερικανικὸ αὐτοκί-

νητο, ὅταν ἀπὸ δημοσιογραφικὸ ἐνδιαφέρον, στάθηκε νὰ ἐρευνήσῃ τις συνθήκες ἐνὸς αὐτοκινήσιου δυστυχήματος, ἔξω ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ. Σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν ἐξέδωκε τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Φτερουγίσματα». Ὑπάρχουν πολλὰ ποιήματά του ποὺ δὲν ἐξεδόθησαν ποτέ σὲ συλλογὴ. Σὲ διαγωνισμό διηγήματος τοῦ περιοδικοῦ «Ταχυδρόμος» πήρε τὸ δεύτερο βραβεῖο. Ὑπάρχουν σχέδια μυθιστορηματὸς του καὶ ἡ ἀρχὴ μιᾶς μελέτης γιὰ τὴν Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία.

Τὰ παρακάτω ποιήματα γράφτηκαν ἀπὸ φίλους του στὴ μνήμη του.

ΣΤΟ ΓΙΩΡΓΟ ΡΙΖΟΠΟΥΛΟ

ΚΙΚΗΣ ΣΕΓΑΙΤΣΑ

Ἄγורי

σκότωσαν τὴν ὑπομονὴ στὰ μάτια σου
ἐγκληματικὰ τοῦ δίκιου τὴν κραυγὴ
σιγήσαν.

Τὸ τραγοῦδι ἔγινε θρῆνος
μοιρολοῖ πού πέρασε στὰ στόματα
κείνων πού σὲ γνώριζαν
κι αὐτῶν πού σὲ διάβαζαν.

Ἀδέρφι

κλωνάρι ἐλιάς κρατοῦσες μέσ' τὰ δάχτυλα
χαμόγελο φοροῦσες μέσ' τὰ χεῖλη
κεντημένο ἀπὸ δίψα ζωῆς.

Σ' ἓνα ματωμένο σταυροδρόμῳ
καληνύχτισες τὰ ἐγκόσμια.

Τὸ σφαλισμένο στόμα σου
φθινοπωριάτικο γίασεμι εὐωδιάζει.

στοῦ φονιᾶ μαριχουάνα.

Ποῦ θάβρης τὸ δίκιο ἐσύ,

ἐσύ ὁ ὑπερασπιστὴς του!

Ποιὸς τὸν ἀνένδοτό σου

ἀνένδοτε θά στήσῃ

γιὰ τὴν «ἀλήθεια»

πού χτυπήθηκε μ' ἓνα βολάν

στὸ σταυροδρόμῳ μιᾶς «δημοκρατικῆς» πρωτεύουσας!
Ἐμεῖς, πού τὴν ψυχὴ σου
τριαντάφυλλο κρατᾶμε στίς καρδιές μας;

ΡΑΓΙΣΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΣΤΑΦΕΤΑ

Τὰ μαῦρα φτεροκόπησαν τὸν θρῆνον
χρυσοπέταλα κουδούνισαν τὸ χάος

Ἦταν ἡ βοή τῶν χαμένων

Ἦταν τὸ μουρμούρισμα τῶν αὐπνῶν

Οἱ βελούδινες σκιές σκέπαζαν τοὺς μικροὺς φίλους

Οἱ περιορισμένες γραμμές.

Τὸ κροτάλισμα πάγωσε τὰ βήματα

Ζωγραφιές μουντὲς

Δυὸ πελώριες δυνάμεις

Μιά χούφτα

Καὶ ὁ κρότος

«Ποῦ εἶναι τὸ πέρασμα. . .»

Χλιμίντρισαν τὰ χειροκροτήματα

Ὁ ἥλιος σκέπαζε τὰ τελευταῖα καμώματα

Στρίγγλισε ἡ χωμένη πλάτη

Ἐνῶ ψηλὰ ὁ οὐρανὸς ἔχτιζε ψαλμωδίες.